PRIESTERROEPING EN VORMING

Jorge Mario Bergoglio was zeventien en een ernstige jongeman die zich evenwel ook graag amuseerde met zijn vrienden en vriendinnen. Onder hen was een meisje voor wie hij een meer dan gewone belangstelling aan de dag legde. Maar op 21 september 1954 nam zijn leven een beslissende wending. Die dag begint op het zuidelijk halfrond de lente en dat wordt in Argentinië door jongeren uitbundig gevierd. Het is ook een vrije dag. Jorge had afgesproken om er een dag met zijn vrienden op uit te trekken en daarna te gaan dansen. Zijn potentiële vriendin was ook van de partij.

Maar het liep anders. Die ochtend ging hij eerst nog om een niet nader bekende reden naar zijn parochiekerk, San José de Flores. Daar zag hij een priester die hij nog nooit eerder had ontmoet. Ze raakten in gesprek en Jorge besloot bij hem te biechten. Het was tijdens die biecht dat de toekomstige paus een bijzondere gewaarwording had, de ontdekking dat hij 'geroepen' was tot het priesterschap. Die ervaring beroerde hem zo sterk dat hij niet meer naar de afspraak met zijn vrienden ging, maar terugkeerde naar huis. In zijn hart had hij besloten priester te worden.

'Tijdens die biecht gebeurde er iets vreemds, ik weet niet wat het was, maar mijn leven veranderde op slag. Zeg maar dat ik op een onbewaakt ogenblik verrast werd', vertelde hij in *El Jesuita*. 'Ik werd me ervan bewust dat ik werd opgewacht. Dat is de religieuze ervaring: de overrompeling van de ontmoeting met iemand die op je wacht. Sinds dat moment is God voor mij diegene die voor ons is. We zoeken Hem, maar Hij vond ons al. We willen Hem vinden, maar Hij heeft ons al gevonden.'

Die sterke ervaring van zich bemind te weten en uitverkoren is hem zijn hele leven bijgebleven. '*Miserando atque eligendo*' ('hij zag hem met barmhartigheid en koos hem') werd zijn bisschopsleuze die hij ook als paus heeft behouden. De spreuk is ontleend aan een homilie van de Angelsaksische monnik Sint-Beda uit de achtste eeuw over de

apostel Mattheüs: 'Jezus zag een tollenaar en omdat hij vol erbarmen naar hem keek en hem uitverkoos, zei Hij: "Volg Mij."' Bergoglio beschouwt dit als een pijler van zijn geloofsleven. 'Ik stel me ten dienste van de barmhartigheid en van het uitverkiezen van anderen, en wel op basis van een aanbod', zei hij daarover.' Dat aanbod luidt in gewone taal: "Kijk, je bent geliefd om wie je bent, je bent uitverkoren. Het enige dat je moet doen, is die liefde tot je toelaten." Dat is het aanbod dat mij werd gedaan.'

De jonge Bergoglio toog evenwel niet onmiddellijk naar het seminarie. Hij wilde eerst zijn studies afmaken en bleef inmiddels werken in het laboratorium. Hij overwoog zijn beslissing in zijn hart en deelde ze aan niemand mee. De keuze voor het priesterschap moest in zijn hart nog rijpen. Dat was een eenzame ervaring, een 'passieve', niet-zelfgekozen eenzaamheid zoals hij het later noemde. In die jaren was hij overigens ook politiek geïnteresseerd. Zo las hij met belangstelling het communistische tijdschrift *Nuestra palabra y proposito*, maar communist was hij nooit.

Toen hij twintig was, maakte hij een andere ingrijpende ervaring mee. Hij kreeg een zware longontsteking die pas laat werd gediagnosticeerd en die hem tot de rand van de dood bracht. Nadat hij enigszins hersteld was, werden er bij nieuw onderzoek drie cysten gevonden. Daarom besloot men een deel van zijn rechterlong te verwijderen.

De nazorg van die ingreep was bijzonder pijnlijk. Iedere dag werden het borstvlies en de littekens gespoeld met fysiologisch zout zoals toen de medische praktijk was. Via een drain in de borstkas werd het vocht toegediend en dat deed erg veel pijn. In *El Jesuita* herinnerde de paus zich dat hij geen troost vond in de gewone woorden die bij wijze van dooddoener werden gesproken zoals: 'het gaat wel over' en 'straks ben je weer thuis'.

Het waren de woorden van zuster Dolores, een religieuze die hem ooit had voorbereid op de eerste communie, die hem rust schonken. 'Je volgt Jezus na', had ze gezegd. In het licht van die woorden namen zijn pijn en lijden een andere dimensie aan. Ze verdwenen niet, maar ze kre-

gen betekenis. Bergoglio vertelde daarover: 'Pijn is op zichzelf geen deugd, maar de manier waarop we de pijn aanvaarden, kan deugdzaam zijn. We worden geroepen tot de volheid en het geluk, en op die zoektocht stelt het lijden ons een grens. Wat de zin van pijn is, kunnen we in zijn volheid begrijpen door de pijn van God die Christus geworden is.'

Sinds die operatie ging Bergoglio door het leven met maar één volwaardig functionerende long. Daar leerde hij mee leven en het hinderde hem nooit bovenmatig. Wel herinnerde die beperking hem steeds aan de limiet en de eindigheid van zijn leven.

Inmiddels was in zijn hart de roeping gerijpt. Hij had besloten naar het seminarie te gaan en koos daarbij voor de Sociëteit van Jezus, beter bekend als 'de jezuïeten'. Waarom jezuïet worden? 'Eigenlijk wist ik niet goed welke kant ik uit wilde, ik wist alleen dat ik een roeping had', vertelde hij in het enige uitgesponnen interview over zijn leven. 'Ik ben op het seminarie van het aartsbisdom Buenos Aires geweest, maar ben ten slotte ingetreden bij de Sociëteit van Jezus vanwege het imago van vooruitgeschoven troepenmacht van de kerk, met de daarbij behorende gehoorzaamheid en discipline om het in militaire termen te zeggen.' Maar ook het missionerende karakter van de jezuïetenorde sprak hem sterk aan. 'Na verloop van tijd wilde ik missionaris in Japan worden. Van oudsher verrichten de jezuïeten daar belangrijk werk. Ik kreeg hiervoor echter geen toestemming vanwege het ernstige gezondheidsprobleem dat ik sinds mijn jeugd heb.' Lachend voegde hij eraan toe: 'Hadden ze me daar naartoe gestuurd, dan zou een aantal mensen hier mooi van mij af zijn geweest, nietwaar?'

Toen hij het zijn ouders vertelde, reageerde alleen zijn vader enthousiast. Hij vroeg alleen of hij zeker was van zijn beslissing, maar hij was gelukkig en begripvol. Zijn moeder stond er anders tegenover. 'De waarheid was dat mijn mama het slecht opnam. Mijn vader begreep me beter. Van zijn moeder had mijn vader een veel sterkere religieuze reflex geërfd', vertelde hij daar later over. Volgens zus Maria Elena had Bergoglio aanvankelijk aan zijn moeder verteld dat hij geneeskunde wilde studeren. Maar op de studiekamer die voor hem speciaal werd

Interview met een atheïstische communist Scalfari:

Heeft u wel eens een mystieke ervaring meegemaakt?

"Zelden. Een voorbeeld: toen het Conclaaf mij tot Paus koos. Voor de aanvaarding koos ik ervoor om me enkele minuten terug te trekken in de kamer der tranen. Mijn hoofd was helemaal leeg en ik werd door grote angst overvallen. Om ervan af te komen en om me te ontspannen sloot ik mijn ogen en verdreef ik elke gedachte, ook die om de taak te weigeren zoals de liturgische procedure toestaat. Ik sloot mijn ogen en ik had geen enkele angst of emotie meer. Op een gegeven moment werd ik vervuld met een groot licht. Het duurde een ogenblik, maar ik ervoer het als een hele lange tijd. Vervolgens verdween het licht, ik stond abrupt op en liep de kamer in waar de kardinalen op me wachtten en waar het tafeltje stond met daarop de akte van aanvaarding. Ik heb hem getekend, de kardinaal Camerlengo zette ook zijn handtekening en daarna was er op het balkon het "Habemus Papam."

In een interview met de Antonio Spadaro:

Antonio vraagt hem zo'n beetje op de man af:
'Wie is Jorge Mario Bergoglio?'.
Hij zegt hem:
ik ben een zondaar.
een zondaar op wie de Heer zijn blik
heeft laten vallen'
'Jezus zag een tollenaar, en terwijl hij hem liefdevol aankeek, koos hij hem uit en zei tot hem: volg mij'
'Die vinger van Jezus zó… naar Matteüs. Zó ben ik. Zó voel ik me,
zoals Matteüs'.

Het visioen van Hildegard van Bingen door de paus aangehaald.

Een visioen van de H. Hildegard van Bingen is mij in gedachten gekomen, waarin op schokkende wijze beschreven wordt, wat wij dit jaar meegemaakt hebben: "In het jaar 1170 na de Geboorte van Christus was ik lange tijd door ziekte geveld. Toen zag ik, wakker van lijf en geest, een vrouw van zulk een schoonheid, dat een mensengeest niet in staat zou zijn te begrijpen. Haar gestalte reikte van de aarde tot de hemel. Haar aangezicht lichtte op in de grootst mogelijke glans. Haar ogen blikten op de hemel. Ze ging gekleed in een stralend lichte gewaad van witte zijde en een mantel, bezet met kostbare stenen. Aan haar voeten droeg zij schoenen van onyx. Maar haar aangezicht was met stof bestrooid, haar gewaad was aan de rechterkant gescheurd. Ook had haar mantel haar bijzondere schoonheid verloren en haar schoenen waren van bovenaf vies geworden. Met luide, klagende stem schreeuwde zij naar de hemel: (...) Hoor, hemel: hoe mijn gezicht bezoedeld is; treur, aarde: want mijn mantel is gescheurd; beef, afgrond: mijn schoenen zijn besmeurd..."

En verder zei ze: 'In het hart van de Vader was ik verborgen, totdat de Mensenzoon, in maagdelijkheid ontvangen en geboren, Zijn bloed vergoot. Met dit bloed, als een bruidsschat, heeft Hij zich verloofd met mij...'

De wonden van mijn Bruidegom blijven vers en open zolang de wonden van de zonden van de mensen open blijven. En de wonden van Christus blijven open vanwege de zonden van de priesters. (...) Zij scheuren mijn gewaad, omdat zij overtreders zijn van de wet, het Evangelie en hun priesterlijke plichten. Mijn mantel ontnemen zij de glans, omdat zij de voorschriften volledig nalaten te volgen. (...) Zij besmeuren mijn schoenen (...) omdat zij de rechte weg, dat is de harde en ruwe weg van gerechtigheid, niet volgen en ook hun vertrouwelingen niet het goede voorbeeld geven. (...) Toch vind ik bij enkelen het oplichten van de waarheid.

En ik hoorde een stem vanuit de hemel, die sprak: dit beeld stelt de Kerk voor. Daarom, o mens, die daar toeziet en de klaagstemmen hoort, verkondig het de priesters, die ertoe bestemd zijn om leiding en instructies te geven aan het volk van God en tot wie, zoals de apostelen, gezegd is: 'Gaat uit over de hele wereld en verkondigt het Evangelie aan heel de schepping' (Mc. 16, 15)" 1

Het aangezicht van de Kerk is in het visioen van de heilige Hildegard met stof bedekt en zo hebben we het gezien. Haar gewaad is gescheurd – door de schuld van de priesters. Zoals zij het gezien en gezegd heeft, hebben we het in dit jaar beleefd. We moeten deze vernedering als een oproep tot de waarheid en als een roep tot vernieuwing opvatten. Alleen de waarheid redt. Wij moeten vragen, wat wij kunnen doen, om het aangedane onrecht zo ver als mogelijk is goed te maken. Wij moeten vragen, wat in onze verkondiging, in onze gehele manier van het gestalte geven aan Christen-zijn, fout was, waardoor dit kon gebeuren. Wij moeten bereid zijn boete te doen. Wij moeten ons inspannen, in de voorbereiding op het priesterschap er alles

aan te doen, opdat dit niet opnieuw kan gebeuren. Dit is ook de plaats, eenieder van harte te danken, die zich inzetten om de slachtoffers te helpen en hun het vertrouwen in de Kerk, de mogelijkheid om haar boodschap te geloven, terug te laten winnen. Tijdens mijn ontmoetingen met slachtoffers van deze zonde heb ik steeds ook mensen getroffen die met grote inzet de lijdenden en beschadigden ter zijde staan. Dit is ook de gelegenheid de vele goede priesters te bedanken, die het goede van de Heer in deemoed en trouw zijn blijven uitdragen en te midden van de verwoestingen getuigen zijn van de niet verloren gegane schoonheid van het priesterschap.

Het bijzondere gewicht van deze zonde van priesters en onze verantwoordelijkheid daarvoor zijn wij ons bewust. Maar wij kunnen ook niet zwijgen over de context van onze tijd, waarbinnen deze zaken te beschouwen zijn. Er is een markt voor kinderpornografie, die kennelijk door de maatschappij steeds meer als vanzelfsprekend lijkt beschouwd te worden. De geestelijke vernietiging van de kinderen, waarbij mensen tot handelswaar gemaakt zijn, is een afschuwelijk teken van de tijd. Van Bisschoppen van landen uit de Derde Wereld hoor ik steeds weer, hoe het sekstoerisme een gehele generatie bedreigt en haar vrijheid en menselijke waardigheid vernietigd. In het *Boek van de Openbaring* van de heilige Johannes wordt het tot de grote zonden gerekend van Babylon, dat zijn de grootsteden van deze wereld die zonder God leven, dat zij met hun lichaam en ziel handel drijven en het tot handelsgoed hebben gemaakt (Openb. 18, 13). Hiermee hangt ook samen het probleem van de drugs, die met steeds meer geweld haar tentakels om de aardbol heen wikkelen – de zichtbare uitdrukking van de dictatuur van het mammon, die de mens pervers maakt. Alle lust is nog te gering, en het overgeven aan de leugen van de drugs wordt tot geweld, die hele regio's treft en dit in naam van het fatale misverstaan van de betekenis van vrijheid, waarbij juist de vrijheid van de mens ondergraven wordt en uiteindelijk volledig verdwijnt....

IK VROEG GOD...

- Ik vroeg God mij te verlossen van mijn gebreken.
God zei " Nee..."
Het is niet aan Mij om ze weg te nemen.
Het is aan jou om er iets aan te doen.

- Ik vroeg god om mijn lichaam te vervolmaken.
God zei: "Nee..."
Je geest is volledig, je lichaam is slechts tijdelijk.

- Ik vroeg God om me geduld te geven.
God ze "natuurlijk" weer "Nee..."
Geduld is een bijproduct van moeilijkheden.
Het wordt niet gegeven, je moet het leren.

-Ik vroeg God om mij geluk te geven.
God zei:" Nee..."
Ik geef jou zegeningen. Het geluk hangt van jou af.

-Ik vroeg God mij te bevrijden van pijn.
God zei: "Nee..."
Lijden brengt u ver van deze wereld en brengt u dichter bij mij.

-Ik vroeg God mijn geest te doen groeien.
God zei: "Nee..."
Je moet groeien door jezelf
Maar ik zal je snoeien zodat je vrucht draagt.

-Ik vroeg God om de dingen waardoor ik van het leven zou houden.
God zei: "Nee..."
Ik zal jou leven geven zodat je plezier kan beleven
aan al deze dingen.

-Ik vroeg God me te helpen om de anderen lief te hebben
zoals hij mij liefheeft.
God zei: " Haaa!!! Eindelijk eens een goed idee!"

Ik word bemind

Ik word bemind. God houdt van mij!
God heeft mij lief en omdat Hij mij liefheeft, besta ik.
Ik besta omdat God mij denkt, mij droomt,
mij wil, mij kent, mij liefheeft,
in één act waarin Hij zichzelf
van ganser harte aan mij meedeelt.
Indien Hij mij zou vergeten, mij niet meer beminnen,
dan zou ik ophouden met bestaan,
zou ik niet kùnnen bestaan.
Maar ik ken geen angst:
God blijft me beminnen, God blijft me scheppen,
elk moment van mijn leven.
Ik besta doordat Gods liefde mijn gehele wezen doorstraalt,
in dit leven en in het volgende.
Zoals God mij nu kent,
zal Hij mij hiernamaals ook kennen en beminnen,
zozeer zelfs dat ik dan delen mag
in de verrijzenis van zijn eigen Zoon,
in een bestaan vol onvergankelijk geluk.
Dat God mij nù al kent en bemint, dat ik 'zijn geliefde' ben,
doet mijn hart verheugen en mijn geest herleven.
Heel mijn leven wil ik in een wederkerige liefde
tot, met en in Hem leven.

Ik word bemind omdat Gods liefde voor mij
méns is geworden.
Ik word bemind door Jezus de Heer,
die voor mij het bestaan
van een gewoon mensenkind heeft aangenomen.
Ik word bemind omdat Jezus
de liefde van God aan mij wil openbaren
door woord en gebed, door prediking en voorbeeld,
door gewonde mensen te genezen,
door doden op te wekken,
door tekenen van het Rijk Gods te laten zien,
door zijn lijden en sterven,
door zijn verrijzen en hemelvaart.
Ik word bemind;
tot het 'uiterste toe' heeft Gods mensgeworden
liefde en Zoon
zich aan mij gegeven om mij te laten begrijpen
hoezeer en in hoeverre God van mij houdt.

Ik word bemind omdat de Geest van die Liefdegod,
Vader en Zoon, mij elke dag weer en ook véle nachten
tot die Vader en Zoon toetrekt;
ik word bemind omdat de Geest mij
in de aanwezigheid van de Drieëne Liefdegod doet leven
en er zijn geluk in vindt;
ik word bemind omdat de Geest mij te verstaan geeft
dat die God mét mij bezig is
en me steeds het eeuwig-jonge van zijn liefde laat ervaren...

Ik word bemind!
Door God die in alles en allen aanwezig is,
die alles en allen doordringt met zijn liefde.
De mensen, de dieren,
de bomen, de planten, de zeeën, de bergen, de lucht:
zonder zijn liefde zou het allemaal niet bestaan.
Wij zijn in Gods aanwezigheid, in Gods liefde, ja in God zelf.
En die God heeft ons, mensen,
met de volheid van zijn wezen lief.
Wij, mensen, voorwerp van zijn eeuwige liefde,
wij, mensen, bestemd om te delen
in het leven van Gods Zoon, de Heer,
om in Hem deelgenoot te worden
aan zijn Zoon-van-God-zijn.
Zo zijn wij: door de Geest, in de Zoon,
geliefde kinderen van God.
Trouw als een vader schept Hij mij elk levensmoment
– zo goed is Hij.
Teder als een moeder draagt Hij mij elk liefdesmoment
– zo lief is God.

Ik word bemind: mijn lijden, mijn vreugden,
mijn goede en kwade dagen,
mijn angsten en vreden,
zijn niets anders dan een delen
in het lijden en verrijzen van Jezus, de Heer.
Mijn leven mag een delen zijn in het Christusleven.
In Christus komt die Liefdegod, die Verbondsgod,
me zo ... levensecht nabij,
dat ik voor mezelf méér niet wensen wil.
Bémind word ik... in lijf en leden,
vanbinnen en vanbuiten, van kop tot teen.

Kris Mareels

Adres: Korte Weg 7, 9230 Wetteren

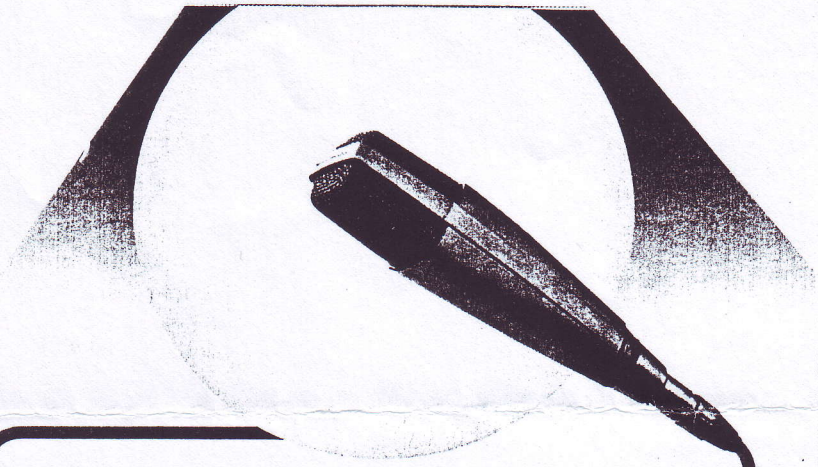

Interview met God

Ik droomde dat ik God mocht interviewen. Ik vroeg Hem: **"Wat verbaast U het meest in de mensen?"**
God antwoordde: "Dat ze als kind zo snel mogelijk volwassen willen worden, maar eenmaal volwassen weer naar hun kindertijd verlangen. Dat ze hun gezondheid kapot maken om geld te verdienen, en dan hun geld verliezen om hun gezondheid te herstellen. Dat ze zo driftig naar de toekomst uitkijken dat ze het heden vergeten, zodanig dat ze noch in het heden noch in de toekomst leven. Dat ze leven alsof ze nooit zullen sterven, en sterven alsof ze nooit hebben geleefd. "
Toen vroeg ik Hem: **"Wat zou U als Vader uw kinderen vooral leren?"**
God antwoordde: "Dat ze niemand kunnen dwingen hen lief te hebben; alles wat ze kunnen doen is zich laten beminnen. Dat het niet goed is zich met anderen te vergelijken. Dat het maar enkele seconden vraagt om diepe wonden te openen in de mensen die ze liefhebben, en dat het veel jaren kan kosten om ze te genezen. Dat een rijke mens niet diegene is die het meest bezit, maar hij of zij die het minste nodig heeft. Dat twee personen naar hetzelfde kunnen kijken en het anders zien. Dat het niet volstaat elkaar te vergeven, maar dat ze ook zichzelf moeten vergeven.
Dank voor uw tijd, zei ik nederig tot God. **"Is er nog iets dat U aan al uw kinderen zou willen zeggen?"** God glimlachte en zei: "Ja, dat ze niet mogen vergeten dat Ik er altijd voor hen ben. Dat ik ze grenzeloos liefheb en ze altijd bij mij terecht kunnen!"

Auteur onbekend

JEZUIETENMARTELAARS IN DE 20E EEUW

"Abendreihe Jesuitica", P. Anton Witwer SJ

Overzicht van het "Martyrologium van de jezuïeten in de 20e eeuw"

Enkele geselecteerde getuigenissen van afzonderlijke jezuïetenmartelaars

De bereidheid tot de gave van zijn eigen leven is ook zichtbaar in volgende korte bemerkingen van P. Alois Grimm (*24.10.1886 Külsheim b. Wertheim/Main, + 11.09.1944 tuchthuis Brandenburg-Görden door onthoofding. In de afscheidsbrieven aan zijn broers en zussen en medebroeders hield P. Grimm voor zichzelf en voor anderen als volgt vast aan de zin van zijn leven en dood:

"Ik sterf voor het Rijk Gods, in trouw aan Christus en Zijn Kerk".

"Ik ga de dood in als een kind van de katholieke Kerk, als lid van de Sociëteit van Jezus. (...) Ik geef mijn leven voor het Rijk Gods dat geen einde kent, en voor de Sociëteit van Jezus, voor de jeugd, voor de godsdienst van ons vaderland. Ik wil door mijn sterven de dood van de Heiland verheerlijken en op Hem gelijken. Geloof niet dat ik een misdadiger ben". (7)

In een bericht schildert P. Gregor Richert met volgende woorden zijn bijzondere situatie in Rhodesië:

"Wij waren ooit geweldig trots op onze meetbare prestaties, zichtbare tekens, wellicht gedenkstenen van onze eigen trots, die op korte tijd als paddenstoelen uit de grond schoten: scholen, hospitalen, kerken enz., alhoewel in de eerste plaats ten dienste van degenen die aan ons waren toevertrouwd. Maar nu, na de gewelddadige sluiting of willekeurige vernieling van zo vele van onze inrichtingen – was dat allemaal slechts bestemd om ontvolkt te worden, tot stof en as te vergaan en vergeten te worden?!

(...) Ik geloof dat nu de tijd komt dat na een periode van meer uitwendige groei, ook de boodschap van Christus wortel schiet, steviger en dieper dan ooit. Om dat bekomen, moet het hart bloeden van wie zich aan deze opdracht wijdt! Want onze arbeid is niet te vergelijken met een of andere job, die men kan opzeggen wanneer zij ons niet meer opportuun lijkt met het oog op onze gezondheid of zelfs ons leven. De enige grondstelling van al ons denken en doen, het enige principe van ons leven en handelen is en blijft tenslotte JEZUS CHRISTUS zelf, "die zijn leven gaf voor zijn schapen" – en dit in omstandigheden die nog veel hopelozer waren, omdat iedereen Hem verliet en vluchtte, omdat Hij door heel het volk afgewezen en verworpen werd. Steeds meer op Hem gelijken, ja aan Hem gelijk worden: juist in Zijn "door het volk veracht en verworpen zijn", daarbij nog met uitgestrekte armen biddend voor Zijn vijanden – ook dat blijft voor ons roeping en opdracht, waarvoor wij ons moeten uitstrekken in gebed, verlangen en daad." (8)

~~Rhodesië is geen uitzondering~~: sinds het begin van de oorlog werden 6 priesters, 4 mannelijke en 6 vrouwelijke religieuzen door terroristen vermoord, 2 priesters werden ontvoerd en waarschijnlijk gedood. (...)

~~Ik vraag daarom opnieuw om uw begrip, uw gebed en uw hulp." (9)~~

Het laatste getuigenis dat ik u vanavond zou willen voorleggen, komt uit de brieven van de Mexicaanse Pater Michael Augustin Pro, die in november 1927 door een executiepeleton werd gedood. De ondernemende en blijmoedige apostel ten tijde van de vervolging was voor de staatsambtenaren een doorn in het oog; ze wilden zich ontdoen van deze priester die bezield was door hartstochtelijke liefde voor Christus Koning en die verdrukten, zieken en jongeren met zijn liefde begiftigde. De martelaar P. Pro werd op 25.09.1988 door Johannes Paulus II zalig verklaard. Hij schrijft over zijn toestand:

"(...) De vervolging komt duidelijk dichter bij. Vele geloven dat men geweld met geweld moet beantwoorden. De eersten die men wil opruimen, zijn degenen die inzake godsdienst kleur bekennen. Tot hen behoor ook ik. Mocht ik toch bij de eersten zijn ... of om het bescheidener te zeggen, bij de laatsten. Ik wil er in elk geval bijhoren! ...

Gehoorzaamheid is beter dan offer ... Om die reden heb ik besloten daar te blijven waar men mij geplaatst heeft. Toch zou ik hierbij enkele woorden willen zeggen, zonder te willen mopperen of kritiseren. Het wemelt hier van gevaren en ik ken het gebod des Heren goed, dat wij onszelf moeten behelpen en dat ook Hij ons helpt, als wij willen. Doch er heerst hier een uiterste nood aan geestelijke hulp; wij horen dagelijks dat mensen zonder bijstand van de sacramenten sterven; er is geen priester die in deze nood kan helpen omdat de meesten zich uit gehoorzaamheid of vrees verborgen houden. Als het van mij zou afhangen, zou ik graag naar zulke gevaarlijke plaatsen gaan. Niet zoals vroeger, maar voorzichtig en omzichtig zodat men mij geen roekeloosheid kan verwijten. Mijn overste is een bangerik; als men over zulke mogelijkheden discuteert, vreest hij dadelijk het ergste. Ik denk dat er een middenweg is tussen roekeloosheid en vrees, zoals er ook een middenweg is tussen de extremen van schranderheid en vermetelheid. Ik heb geprobeerd het hem uit te leggen, maar hij zegt dat hij voor mijn leven verantwoordelijk is! Doch wat betekent mijn leven? Ik zal het met vreugde winnen als ik het voor mijn broeders geef. Zeker, men mag het leven niet dwaas wegwerpen. Doch zijn wij echt zonen van Ignatius als wij al bij het eerste gevaar weglopen? Dat geldt volgens mij niet voor iedereen, want velen zijn voor de toekomst belangrijk en moet men dus bewaren. Maar wie zal later naar mij vragen of verlangen?

De gevaren waarin wij ons begeven, hebben het aantal katholieken niet alleen vermeerderd, maar ook martelaren voortgebracht ... moge de triomf toch niet langer uitgesteld worden! ... Het lijkt mij dat ik aan de horizont reeds de glans zie van de Verrezene, des te heller naarmate de vervolging meer in duisternis woedt. Van overal komen berichten van overvallen, vergeldingsacties en mishandelingen; velen werden reeds omgebracht. Het aantal martelaren groeit dagelijks. Mocht ik toch ook tot hen behoren!" (10)

Jezus aan boord van het schip...

Als een trotse kapitein stond ik aan het roer van mijn schip.
Ik zou alle oceanen gaan bevaren ...
maar ik kwam terecht in zware stormen .
Mijn leven bestond eruit te vechten tegen de woeste zee.
Maar aan boord van mijn schip sliep een onbekende reiziger.
"Jeshoehah" was zijn naam .
En tijdens een zware storm wekte ik de man.
Hij begreep mijn angst en paniek niet .
Kalm strekte hij zijn hand uit en de zee was kalm.
Ik keek hem vragend aan
maar hij glimlachte
en zei me :
"Geef je roer uit handen, richt je kompas op God,
hijs je zeilen op en blijf dan dobberen op de zee."
Ik begreep niets van alles wat hij gezegd had,
maar ik wou deze nieuwe reismethode ook wel eens proberen.
Daarom deed ik zoals hij gezegd had .
Dagen wachtte ik en keek vragend naar de hemel,
maar mijn zeilen hingen slap tegen de mast.
Ik werd het wachten moe...
Maar op 'n zekere dag, geheel onverwacht,
stak er een zacht briesje op .
Mijn schip begon te varen op ongekende, heldere wateren.
De zon glinsterde in het water als nooit tevoren.
De sterren fonkelden helder in de duistere nacht.
Een heerlijk gevoel overviel me bij dit aanschouwen.
En toen bereikte ik de haven van het paradijs,
maar tot mijn verwondering stond op de kaai
Iemand mij op te wachten.
Toen begreep ik
dat Hij het was, die me was voorgegaan

Jos Collaer.

Clarissen van Malonne

Wij kennen mekaar niet, wij zullen mekaar waarschijnlijk nooit ontmoeten. Ik ben niet bepaald wat men een christen kan noemen. Maar in uw werken erken ik de Christus van de icoon van Assisi, die zich in een en hetzelfde gebaar overlevert aan het lijden en de liefde.

Dat het een contemplatieve gemeenschap is die dit treffend voorbeeld van het evangelie geeft, is zowel verwonderlijk als zeldzaam logisch. Woede hoort men veel, misschien minder zachtmoedigheid, waarvan de kracht zodanig is dat ze het niet nodig heeft het lawaai dat haar omringt te bedekken maar die ook niet kan verborgen blijven. Deze zachtmoedigheid heb ik bij uw zusters reeds ontmoet en ik ken in mijn eigen leven het geluk er op onvergetelijke manieren door bezocht te zijn.

Zachtmoedigheid verwelkomt iedereen: degene die verschrikkelijk in de fout is gegaan evenals degene die niet kan vergeven. Zij verwelkomt de beul, het slachtoffer en de rechter: voor de Goddelijke Herder is er slechts één kudde. Zachtmoedigheid verwelkomt, omhelst met de diepste nederigheid, zelfs iedereen die haar verwerpt. En in die onvoorwaardelijke aanvaarding openbaart zich haar kracht en schoonheid, die door niets kan bezoedeld worden. Zachtmoedigheid heeft niets te verdedigen, zij heeft alleen zichzelf te geven, in een gebaar van kostenloze en altijd hernieuwde offergave, diep mysterieus. Moge de waarheid zuiver liefde zijn, dan dompelt zij onder in de aanbiddelijke stilte van het mysterie.

Zusters, ik hoop dat u in deze beproeving geen strijd voert. Dat u de gelegenheid vindt u nogmaals en opnieuw te offeren tot u nog slechts een menselijk glasraam bent dat het licht van de genade - die onvoorwaardelijke liefde is – nog nauwelijks gekleurd, doorlaat. Ik denk aan dit korte gebed van Christian de Chergé, vermoord in Tibhirine: “Heer, ontwapen hen, Heer, ontwapen ons”.
Weet dat we met velen zijn die u in stilte begeleiden. Wij zijn er, met u, in de stilte, dichtbij en veraf. En wij zien u graag, en wij zien graag wie u beschuldigen. En wij zijn dankbaar aan wie ons de gelegenheid geven – zoals Simonne Weil zei – minder en minder onszelf te zijn opdat God, door ons, Zijn blik op de schepselen kan laten rusten.

In de vrede die nooit ophoudt,
een verre broeder

briefje dat de zusters Clarissen van Malonne ontvingen tijdens de mediahetze omdat zij Michèle Martin onderdak boden

Een baby knuffel als kerstgeschenk

We waren de enigen met kinderen in het wegrestaurant. Ik zette Erik in een hoge kinderstoel en we bestelden onze maaltijd. Plots kraaide Erik en wuifde, zijn oogjes verdwenen bijna in zijn wangen, zijn tandloos mondje wijd open, zo giechelde hij van puur plezier.
Ik keek rond om de oorzaak van zijn vreugde te vinden: Een man met een broek die zich tot 'baal' wou bekeren, tenen die uit schoenen staken, een hemd dat nodig gewassen moest worden, haar dat naar alle kanten stijf stond van het vuil, een neus met bloedvaatjes overheen die wel een landkaart leek…
We zaten te ver van hem om hem te ruiken maar ik was ervan overtuigd dát hij rook!
Zijn handen wuifden en wapperden alsof ze amper aan zijn polsen vastzaten.
"Hei baby, hallo daar, grote jongen, ik zie je wel, klein maatje" zei de man tegen Erik.
Mijn man en ik keken naar elkaar met ogen die vroegen: war moeten we doen?
Erik bleef lachen en beantwoordde elke kiekeboe met gekraai.
Iedereen keek nu naar ons. Onze maaltijd kwam en de man begon steeds luider tegen Erik te spreken. Niemand vond het schattig, hij was blijkbaar op de koop toe dronken.
Mijn man en ik waren er danig verveeld om en we aten in stilte snel onze maaltijd op. Erik doorliep heel zijn repertoire van geluidjes, die telkens door bewonderende commentaar van de man beantwoord werd.

We geraakten uiteindelijk door onze maaltijd . Op weg naar de deur moesten we voorbij de man, en ik bad: Heer, laat me buiten geraken zonder dat die man me aanspreekt!
Op weg naar de deur draaide ik mijn rug zo, dat ik de man niet moest aankijken.
Terwijl ik dit deed leunde Erik over mijn arm, stak beide armpjes uit in 'pak me' positie . Voor ik hem kon stoppen liet Erik zich vallen in de armen van de man.
Plots stonden daar een stinkende oude man met een kleine baby in volkomen liefde naar elkaar te lachen.
Erik in een daad van totaal vertrouwen, liefde en overgave, had zijn hoofdje op de geraffelde schouder gelegd. De man zijn ogen waren gesloten.En ik zag tranen bengelen aan zijn wimpers.
Zijn gegroefde handen droegen mijn baby en wreven over zijn rugje. Geen twee wezens hebben elkaar zo intens omhelst, ik stond in stil ontzag. De

oude man wiegde Erik in zijn armen en keek me toen indringend aan. Toen hij sprak klonk hij als een bevelhebber en zei: "Draag goed zorg voor deze baby!" Ik slaagde erin om " jawel" te zeggen. Hij plukte Erik van zijn borst, liefdevol en vol van een pijnlijk verlangen.

Ik kreeg mijn kind terug en de man zei: "God zegene je, mevrouw, je hebt me het mooiste kerstgeschenk gegeven." Ik kon alleen maar iets onverstaanbaars prevelen, mijn keel zat dicht.

Met Erik in mijn armen liep ik naar de wagen. Terwijl de tranen van mijn wangen liepen kon ik alleen maar zeggen: God, vergeef mij."

Ik was getuige geweest van Christus liefde, door de onschuld van een kind, een kind dat geen zonde zag, geen schuld; een kind dat een ziel zag, en ik, een moeder die naar kleren keek. Ik, de christen was blind en had een kind in mijn armen dat zag.

Mij leek het alsof God mij gevraagd had om mijn zoon te delen, zoals ook Hij Zijn Zoon met ons deelt, niet voor even maar voor eeuwig!

De oude man had, zonder opzet, mij getoond: om het koninkrijk binnen te gaan moet je worden als kinderen.